

Канонизовани грчки свештеномученик Ананија и старац Весарион



Свети синод Васељенске патријаршије додао је два нова светитеља у календар празника на заседању јуче, 14. јуна.

Новомученика Ананију (Лампарда), митрополита лакедемонског (+1764) кога је претходно локално канонизовао митрополит Спарте Јевстатије, који је потом његово име предао Цариграду на универзално признање, преноси Мистагогија. Његова званична канонизација дочекана је са великом радошћу у светим митрополијама Монемвасији, Спарти, Гортиносу и Мегалополису.

Цариград је канонизовао и старца Весариона Агатонског, који се упокојио 22. јануара 1991. године.

Материјали за његову канонизацију достављени су Синоду Цркве Грчке у јануару 2019. године, а затим су послати у Цариград.

„У ово време по целој Митрополији нашој радосно звоне звона наших светих манастира и светих цркава! Али изнад свега, радосно звоне звона свих наших срца и низ наше очи теку сузе захвалности и славословља“, написао је митрополит Фтиотидски Симеон у најави канонизације.

Свети свештеномученик Ананија, у свету познат као Анастасије, рођен је почетком осамнаестог века од племенитих и имућних родитеља. Његов отац, Теофил, био је рођак породице Лампардопулос (Лампардес), а мајка му је била ћерка Синтиха из Визикија у Гортинији.

Ананија је учио у школи Димитсана у манастиру Философу, где се вероватно замонашио и узео име Ананија, а касније 1741. постао епископ Карјуполиса у Манију. Године 1747. унапређен је у митрополита димитсанског, а фебруара 1750. постављен је за митрополита лакедемонског. 1755. написао је посебну дисертацију о Спарти и њеној митрополији.

Одликовао се својим образовањем, високим знањем, чврстим и непоколебљивим црквеним карактером, добротој и човекољубљем. Грци су га веома поштовали, али је плашио Турке. Због тога је постао претставник свих вођа Мореје. Подржавао је национални елемент.

Током пролећа, лета и делом јесени боравио је у Димитсани, где је саградио аквадукт, објединио годишње порезе чувене школе Философског манастира и обновио у Мистри велелепни митрополијски храм.

Али моћ митрополита Ананије је ишла даље од Пелопонеза, јер је имао чврсте везе са Јерусалимском и Александријском патријаршијом, а на васељенском престолу у Цариграду био је патријарх Кирил Каракалос, који је био љубитељ Русије и непријатељ Латина. Када је патријарх Кирил био прогнан, дошао је са Синаја у Димитсану где је са митрополитом Ананијом почео да се бори за ослобођење народа и оснива школе.

Године 1762. митрополит Ананије је послат у Цариград да стане пред великог везира и опише му недаће на Пелопонезу. Тако је успео да сачува Мора Валеси и заштити хришћане. У то време, на иницијативу светитеља, подигнута је велика зграда за школу Димитсана, где су се окупљали сиромашни ђаци из целог Пелопонеза.

У жељи да ослабе Отоманско царство и успоставе проруску независну грчку државу, руски емисари Катарине Велике били су послани у Мани средином 1760-их да склопе пакт са најјачим локалним војсковођама, а у исто време и значајним Грцима. Они су се виђали са разним руским посланицима, расправљајући о плановима за ослобођење Грчке. На чувеном сабору, који је одржан у Каламати, Ананија је дао благослов за побуну.

Свети Ананија се после овога саветовао са капетанима и челницима Пелопонеза и Манија, као и са председницима и поглаварима провинција три острва Хидра, Спецес и Псари, за ослобођење своје отаџбине. Бригом и трошком светитеља основана су два млина у Димитсани.

Због тога је митрополит Ананије оптужен да је у завери са Русима против Турака. Многи су тражили оружани отпор да помогну Светитељу, али је он предлагао да се сам преда како Турци не би помислили да постоји организован покрет. Након причешћа предао се војницима, који су га ухапсили. Свети Ананија је клекнуо, и са невероватном вољом рекао је целату да га удари. Крв му је текла са обезглављене главе и обојила западна врата Мистре. То се догодило 15. априла 1764. године.

Турци су свето тело свештенослужитеља извукли на средину улице где је остављено три дана несахрањено. Чим су Турци отишли, хришћани су узели тело и часно га сахранили. У међувремену, обезглављена глава Светитеља донета је везиру.

Архимандрит Висарион рођен је у Петалидију у Месинији 1908. године, у крштењу је добио име Андреј.

Са 18 година отишао је у Каламату где се сусрео са духовним људима и одлучио да ступи у свештенство. Замонашио се са именом Висарион, затим рукоположен за ђакона, а потом и свештеника.

о. Висарион је стекао дубоку теолошку обуку кроз проучавање Светог писма и других светих текстова Цркве.

Године 1935. отишао је у Кардицу на позив Његовог Високопреосвештенства Митрополита Језекиља, где се посветио активности човекољубља. Године 1955. одлази у манастир Ататон у Фтиотиди, где се бави духовним препородом манастира.

Сваког понедељка и уторка ишао је у болнице у Ламији да обиђе и утешу болесне и саслуша њихове исповести. Својом харизматичном личношћу и љубављу према људима успео је да утешу уморне душе.

Старац Васарион је уснуо у Господу у Атини 22. јануара 1991. Његове мошти су откривене као нетљене 3. марта 2006. године.

mitropolija.com